ISSN 0132-4462

1988

Перець

№ 3

лютий

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПОВЕРНЕННЯ БЛУДНОГО СИНА

— Ну що, синку, напрацювався інженером? Тепер знатимеш, як батька не слухати...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Нам темпи нарощувать — вдвічі, утричі,
та спершу — відчепим чиновницький причіп!

ПІДПІЛЬНИЙ КООПЕРАТИВ

Мені ніколи й на думку не спадало, що серед нашого розмаїтого дефіциту можуть знічев'я опинитися і такі речі, як фарбовані вивіски «Агітпункт», «Виборча дільниця», плакати «Всі — на вибори!» і т. п. Повторюю, і на думку не спадало. А от троє заповзятливих львів'ян встановили: це — таки дефіцит. І не лише встановили, а й заходилися саморобом продукувати подібні вивіски й гасла. І не лише продукувати, а й продавати їх сільрадам, колгоспам, райвиконкомам. Якраз напередодні останніх виборів до місцевих Рад народних депутатів. До речі, непогано на цьому заробили. Тепер компетентні люди уточнюють, наскільки законною була ця заповзятливість, бо свій начебто кооператив товариші ніде не зареєстрували, а до того ж розмноження різного роду друкованої і фотопродукції відноситься до недозволених видів індивідуальної трудової діяльності.

Фахівці, сподіваюся, розберуться. Однак я згадав про цих підприємців тому, що вони, хоч і діяли підпільно, але мимоволі підтвердили сильні риси й особливості кооперативу: а) він швидко реагує на будь-який дефіцит, б) оперативно впроваджує задумане в життя, в) його продукція не залежується на складах та базах, як, скажімо, жіночі пальта фірми «Маяк», г) кооперативи створюють лише ініціативні, заповзятливі люди.

ЩО СТРИМУЄ ЗАПОВЗЯТЛИВИХ!

Львів'яни, як усім відомо, ніколи не пасли задніх, коли йшлося про виступ із яким-небудь гучним почином або підтримку хорошої ініціативи. І нині, коли причин, і став перелічувати: по-перше, нема пороху... «Досить,— перервав його полководець,— решта мене вже не цікавить». Так і з кооперативами. Причин багато, але найчастіше це — відсутність приміщення. Звичайно, щоб знайти й вивільнити приміщення у давно заселеному місті, треба докласти чимало зусиль та енергії. А головне — треба бути глибоко переконаним у необхідності кооперативів. Без такої переконаності і обіцянки даватимуться, введено в дію Закон про індивідуальну трудову діяльність, коли в країні розгорнувся рух за створення виробничих і обслуговуючих кооперативів, Львівщина також не відстає. А декого навіть і випереджає. На перше вересня минулого року в області було організовано 126 кооперативів, з яких 58 уже й функціонувало. Крім цього, понад три тисячі громадян (утроє більше, ніж рік тому) одержали дозволи на заняття індивідуальною трудовою діяльністю. Армія нівроку чималенька. І може стати ще більшою.

Але чому ж з уже організованих кооперативів діє лише половина?

Колись, подейкують, Наполеон Бонапарт поцікавився в артилерійського офіцера, чому не стріляють гармати. Той відповів, що на це є тридцять ближче «до виробництва», можна знайти чимало...

Коли приміщення знайдено й кооператив уже запрацював, то починаються звичайні, буденні виробничі клопоти на тему «де і як дістати» те чи інше необхідне для нормальної роботи й розвитку.

Приміром, при облжитлоуправлінні створено десять кооперативів, які займаються ремонтом квартир. Замовлень уже мають багато. Клієнтів приваблює висока якість роботи і особливо те, що майстри по закінченні прибирають квартиру від ремонтного мотлоху, до чого їхні колеги з рембудуправлінь ніколи не опускаються. Але ж для ремонту потрібні матеріали та обладнання: шпалери, фарби, ванни й, вибачте на слові, унітази. Питання про більш-менш організоване постачання їх кооперативам досі перебуває у стані чи то постановки, чи то вивчення... У такому ж становищі і кооператив таксистів, організований при обласному управлінні побутового обслуговування, де об'єдналося 158 чоловік. (Ще 94 приватних таксисти працюють за патентами). І всі вони скаржаться, що годинами доводиться стояти в черзі на заправку пальним, а щодо запчастин, то їх — катма...

Я був присутній на засіданні облвиконкому, де ці й інші питання порушували на повний голос. Прийняли грунтовне рішення. Особисто я твердо вірю, що воно буде успішно виконане, згадані проблеми будуть більш або менш швидко розв'язані. Бо я за натурою оптиміст. А от мій приятель...

...ПЕСИМІСТ І ЗАНУДА

Він, мій приятель, як завжди, махає рукою, копилить губу й скептично мурмотить:

— Ге, пусте це все, чиста показуха! Чергова кампанія. Погомонять, позакликають один одного, а відтак потихеньку ті кооперативи й поприкривають...

— Чому показуха? — питаю. — Адже існують уже кооперативи. І вже виробили та реалізували продукції на 850 тисяч карбованців. Їх же помацати можна. Яка ж то показуха?!

— Усе одно пусте це. Он візьми хоч би ті твої кооперативні кафе. Шумлять, у газетах рекламують. А хіба ж вони розширюють мережу громадського харчування? Ні! Бо переважно їх створюють на місці таких же закладів, тільки державних.

— Таких і не таких,— заперечую. — Річ у тім, що то були заклади нерентабельні, а кооперативи — рентабельні.

— «Рентабельні». Та ти глянь, які там ціни! Хіба ж може собі дозволити рядовий трудівник харчуватися у таких кафе?!

— Вочевидь, може, коли там завжди повно людей...

— Це поки що,— не вгамовується він. — А коли новизна зникне, мода мине, тоді побачимо, які вони будуть рентабельні.

— Подивимося. Тільки запевняю, що нерентабельних не буде. Бо нерентабельні самі собою відпадуть.

— Гаразд. Але все одно це — показуха! Он при виробничому об'єднанні «Полонина» створили кооператив «Сувенір». Був собі там цех сувенірів, а натомість створили кооператив. З тими ж робітниками, з тим же асортиментом. Що це таке, питаю, як не гра в кооператив?!

— Ну, по-перше, до того, як стати цехом в об'єднанні «Полонина», він існував при музичному товаристві. По суті був теж свого роду кооперативом, тільки тоді, до прийняття відповідного закону, не мав офіційного статусу. А тепер набув. Тільки й усього.

— А те, що при виробничому об'єднанні «Кінескоп» створили аж сім кооперативів, але нема жодного, який виготовляв би товари народного споживання?

— Так, там шість із семи кооперативів надають населенню різного роду послуги. А це теж дуже потрібно.

— Знаю, що потрібно,— посміхається він. — Але чи не розтлумачиш мені, яке відношення має об'єднання, що продукує кінескопи, до квартирного маклерства.

— Розтлумачу. Річ у тім, що в об'єднанні є обчислювальна машина. Отож, використовуючи комп'ютер, члени кооперативу «Пошук» послуговуватимуться тим, хто хоче обміняти квартиру.

— Однак поки що вони зібрали з людей по дев'ять карбованців, але жодної корисної поради ще нікому не дали.

— Не кепкуй. Щоб дати пораду, машина повинна спочатку набрати необхідну кількість варіантів. А тоді вже підуть і поради...

— Дочекаєшся...

— Дочекаємось!

— Блажен, хто вірує... Однак поясни мені, чому взагалі треба створювати ті кооперативи при підприємствах, при різних службах виконкомів? Навіщо при райвиконкомах створюють комісії по індивідуальній трудовій діяльності? Чи не пахне це певною заорганізованістю? Адже ти сам кажеш, що кооперативи — це справа людей ініціативних, підприємливих. Навіщо їм опікуни, няньки, я питаю?

— Кооперативи нині ще перебувають, сказати б, у зародковому стані. Чи точніше — у немовлячому. А немовляті, як відомо, нянька потрібна. І опіка не завадить. Згодом, коли кооперативи зміцніють, наберуть сили, то й потреба в опіці відпаде. Заживуть самостійно.

— Коли рак свисне...

Ну, що ти з ним поробиш, з таким Хомою невіруючим?

НЕОБХІДНЕ СПРОСТУВАННЯ Й ВИБАЧЕННЯ

В останній момент згадав давно відоме: скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти. Отож, дізнавшись, що мій приятель такий скептик і зануда, читач може й про мене подумати казна-що. Тому хочу вибачитися перед читачем за невинну містифікацію й внести уточнення: н е м а в м е н е т а к о г о п р и я т е л я. І ніколи не було. Вигадав я його.

Але от зауваження, заперечення, єхидні репліки, висловлені ним, я не вигадав. Усе це мені довелося чути в різний час, при різних обставинах, від різних людей. І рядових, яких колись називали обивателями, і посадових осіб. Такі зауваження і таке заперечення з боку людей впливових, що виливаються в тихе, але активне несприяння прогресивній течії в нашій економіці,— викликані чи то лінню, чи то небажанням особистих зайвих клопотів, чи економічним невіглаством, чи підозрілістю до всього нового, нехай то навіть добре забуте старе. Але, незалежно від природи, подібне несприяння — не на користь суспільству. Хоч і не декларується відверто.

Бо ж пригальмувати машину можна, не лише просто натискаючи ногою на педаль, а й стиха вставляючи палки в колеса...

О. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

perec-ua. perec-ua.

«ТИМ РАК СТРАШНИЙ, ЩО ОЧІ ЗЗАДУ»

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Важко сказати, чого більше хотілося голові колгоспу імені Шевченка Новоград-Волинського району М. І. Гордієнку,— щоб його старші сини Олександр і Валерій стали вченими аграріями чи щоб просто мали солідні дипломи. Та й не це головне. Важливіше те, якими методами батечко та матуся — директор місцевої школи Н. М. Гордієнко — свого часу прокладали своїм чадам шлях до вищої освіти.

Методи ці були кримінальними. Тато забезпечив синів копіями фіктивних трудових книжок, які свідчили, що вчорашні випускники школи тут же активно включилися у сільськогосподарське виробництво. Він же подбав згодом, щоб молодший син Віталій, учень Житомирського сільгосптехнікуму, став колгоспним стипендіатом. Матуся взяла на себе клопіт про належні оцінки.

На прохання Перця цією справою зацікавилася Житомирська обласна прокуратура. Заступник прокурора М. П. Шадура повідомив, що на підставі інформації райпрокуратури бюро Новоград-Волинського міськкому партії оголосило М. І. Гордієнку сувору догану із занесенням до облікової картки. Загальні збори колгоспників звільнили його з посади голови колгоспу. Звільнено з посади директора школи і Н. М. Гордієнко. Незаконно виплачені стипендії повернуто в колгоспну касу.

Що ж до кримінальної відповідальності, то, на жаль (чи на щастя, якщо на це дивитися з точки зору Гордієнків), від неї їх врятувала недавня амністія.

Під такою фольклорною «шапкою» Перець друкує у цьому номері листи читачів про НЕперебудову (див. 8—9—10 сторінки).

Мал. В. ЧМИРЬОВА

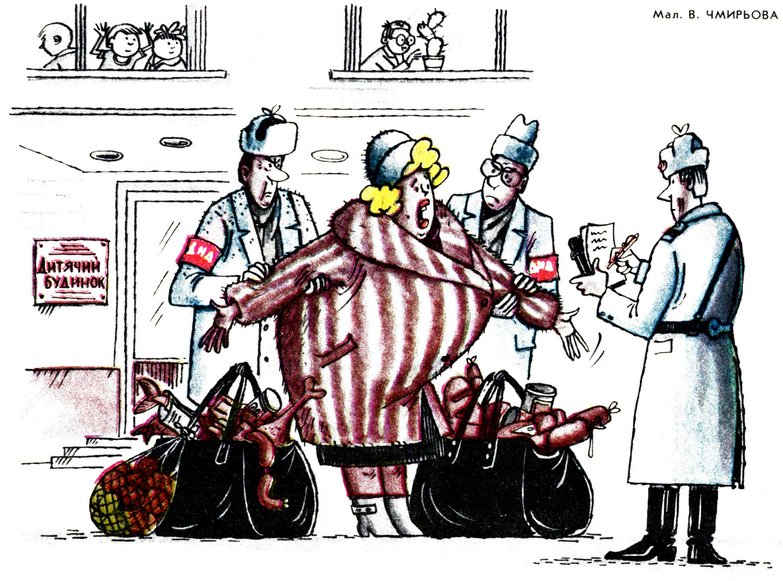

— Це я не для себе — для діточок!..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

ГРОШІ — ЯК ВОДА...

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Жодної краплини води не пролилося на землю з водопроводу, прокладеного на тракторну бригаду колгоспу імені Ватутіна Козятинського району місцевою мехколоною № 6 за самодіяльним проектом головного інженера господарства З. Ф. Розводовського. Проте ощадливістю тут і не пахне. Бо проектували і будували так, що в результаті добилися лише одного: успішно закопали в землю кілька десятків тисяч карбованців колгоспних грошей. І вмили після цього руки.

СПОРТ І ТРУД — ПОРУЧ ІДУТЬ

КРИМСЬКА область. (Кор. ТАП). Секцію вільного кулачного бою створено в радгоспі імені Жданова Нижньогірського району. Очолив її на громадських засадах керуючий відділком В. П. Кущев, він же — єдиний, хто у ній займається. Тренування відбуваються в робочому порядку. Вибравши кого-небудь з механізаторів у спаринг-партнери, Кущев без попередження демонструє свої кращі бійцівські якості.

Як запевняє директор радгоспу Є. А. Піскун, подібна любов до спорту з боку середньої керівної ланки господарства сприяє зміцненню трудової дисципліни.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

НА ВСЮ КОТУШКУ!

Не знаємо, як там по інших регіонах республіки, а у місті Погребищі, що на Вінниччині, з реакцією на критику, як той казав,— строго.

Громадянин Мельник В. Л. надіслав до редакції «Перця» листа, в якому розповів про різні порушення в місцевому АТП—10537 і про зловживання деякими посадовими особами службовим автотранспортом.

Відповідь на цей лист, надісланий на реагування до Погребищенської районної Ради народних депутатів, надійшла із завидною оперативністю. Голова виконкому В. Г. Тимунь грунтовно проінформував редакцію, що у названому АТП за фінансові викрутаси і порушення графіків руху суворо покарано цілу низку водіїв: кому догану вліпили, кого премії позбавили, а кого й зовсім відлучили від керма.

Що ж до посадових осіб, які собі дозволяли плутати державне авто з власним, також не панькалися. Їм, не про нас з вами будь сказано, видали «на всю котушку». Одного керівного товариша за зловживання службовою автомашиною так покарали, що ні в казці сказати, ні в протоколі зафіксувати. Не покарання, а суцільна тобі інквізиція. Таких тортур зазнав чоловік, що своїми словами й справді жах бере переказувати. Краще я вам процитую цей бойовий погребищенський документ:

«З боку директора заводу залізобетонних виробів тов. Вєтрова К. П. дійсно допускалася нескромність у використанні службової автомашини, на що йому в к а з а н о (розрядка моя — **Я.К.**). Доручено начальнику відділу внутрішніх справ райвиконкому т. Басалаєву В.К. встановити постійний контроль за використанням службового транспорту і порушників притягати до суворої відповідальності.

Про наслідки розгляду листа гр. Мельнику В. Л. роз'яснено».

Людоньки, виконкомівці, побійтеся бога! Куди ж іще суворіше — самого начальника районної міліції тов. Басалаєва підключити до контролю!

Читаєш цей документ і ніби наяву бачиш чергу перед дверима кабінету голови райвиконкому: це районні керівники меншого рангу з великого переляку від такої суворої акції дружно принесли заяви про добровільну відмову від персональних авто. Щоб не спіткала їх, чого доброго, лиха доля тов. Вєтрова К.П.

Так що у Погребищі з реагуванням на критику — строго. Це з відповіді голови виконкому ясно. Неясно тільки, що саме р о з ' я с н е н о гр. Мельнику? Що тов. Вєтров більше не буде? Чи, може, розтлумачили, що скільки б він не писав, на всякий лист у виконкомі завжди знайдеться барабанно-бадьора відписка у об'єктивно-безкомпромісній словесній упаковці?!

Я. КОРОЛЕВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

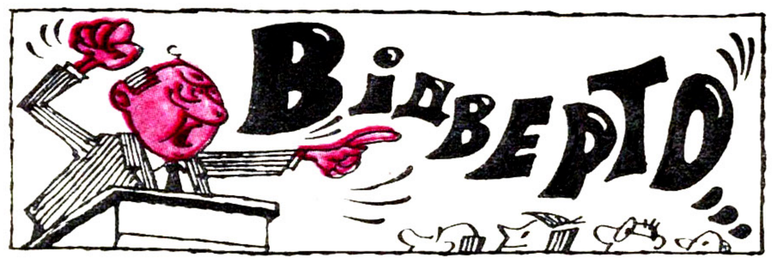

Казка для дорослих

Був собі один чоловік: Еразм Трохимович Шкурко. Прокинувся він одного ранку і, як це трапляється у казці, дізнався, що за щучим велінням, або за чиїмось хотінням призначено його начальником...

Обтерся він, обжився у новій іпостасі і заходився хазяйнувати-керувати, авторитету набувати.

От прибіг до нього якось Цибульський. Блідий такий і весь аж труситься.

— Підпишіть,— каже,— якщо ваша ласка, ось тут.

— А що там таке? — питає начальник.

— А там ось що,— ще більше пополотнів Цибульський,— там ми звітуємо про виконання плану на сто три і дві десятих процента.

— Та це ж приписка! — щиро обурився начальник.

Розгнівався, насупився, аж пінився весь. Здається, і кабінет його ходором ходив. Потім довго мовчав, втупивши чавунний погляд у той звіт, і... підписав його.

Ото зрадів Цибульський, зраділи й інші працівники. Тільки Шкурко не радів, хоча премію за виконання плану отримав більшу за всіх.

От на чергових зборах виступив Еразм Трохимович із загальною промовою. Говорив-балакав і про те і про се, а потім сказонув таке, що у Цибульського аж спина змокла.

— Скажу відверто,— рубонув начальник,— немає сьогодні більшого зла, ніж приписки. І боротися з цим злом усі ми повинні рішуче і безкомпромісно...

От зайшов якось до Еразма Трохимовича Смілянський. Тихий такий, принишклий, лагідний — хоч до рани прикладай. Очей на начальника звести не наважується.

— Ну, що там у вас, Смілянський? — питає начальник. — Кажіть, не тягніть.

Важко тоді зітхнув Смілянський і не те щоб сказав, а промимрив.

— Прийміть на роботу мого синашу, бо його, ледацюгу, ніхто на роботу брати не хоче.

Обурився, образився начальник, аж пінився весь. Здається, і кабінет його ходором ходив. І заходився розпікати Смілянського за погане виховання сина, за те, що сімейщину на роботі розвести хоче, і його, начальника, до того спонукує.

Полаяв, покартав Смілянського начальник і... прийняв синашу на роботу.

Зрадів Смілянський, і син його дуже зрадів. Не радів тільки Шкурко, хоча прийняв від Смілянського цінний подарунок.

На чергових зборах Еразм Трохимович, як завше, виступив з полум'яною промовою. Говорив-балакав і про те і про се, а потім сказонув таке, що у Смілянського аж мурашки по тілу побігли.

— Скажу відверто,— рубонув начальник,— немає більшої проблеми зараз, аніж виховання і розстановка кадрів. І тут не має права на життя ніяка сімейщина, ніяка протекція...

Прослизнув якось до кабінету начальника Прилипчук. Дивиться на Еразма Трохимовича лагідними, відданими, як у собаки, очима. І промовляють оті закохані очі, що хотів би лизнути хазяїна, тільки от спини розігнути не може.

— Що там у вас, Прилипчук? — запитав начальник. — Кажіть, не тягніть.

Ще більше зігнувся Прилипчук і не те щоб сказав, а скоріше проскавчав:

— Проценко про вас усяку нісенітницю просторікує, що ви, немов, приписками займаєтесь, сімейщину розвели. Та це я так... Хочу просити вас підвищити мені зарплату.

Розгнівався начальник, обурився, образився, розкричався, аж пінився весь. Здається, і кабінет його ходором ходив. Про честь і совість кричав, про підлість і шляхетність, про анонімників та наклепників, нашіптувачів та підлабузників, про те, що земля у них повинна горіти під ногами. Вигнав Прилипчука з кабінету, а згодом... звільнив Проценка і підвищив зарплату Прилипчуку...

Дуже зрадів Прилипчук. А от начальник не радів, хоча знав тепер достеменно про все і про всіх на підприємстві.

От на чергових зборах виступив Еразм Трохимович, як завше, з полум'яною промовою. Говорив-балакав про те і про се, а потім як рубонув:

— Скажу відверто,— сказонув промовець,— настав час дати справжній бій приписках, сімейщині, протекції, наклепникам, нашіптувачам, підлабузникам, усім, хто переслідує за критику, і взагалі усьому, що заважає перебудові!

Зал вибухнув бурхливими оплесками. Аплодували справедливим, відвертим словам Еразма Трохимовича. І найгучніше за всіх ляпали у долоні Цибульський, Смілянський і Прилипчук.

Мабуть же, за його відвертість...

І став Еразм Трохимович жити — не тужити, знову заходився керувати і горя не знати.

Отака історія трапилась у казці з Еразмом Трохимовичем Шкурком, якого за щучим велінням або за чиїмось хотінням призначили начальником.

От вам казка, а мені бубликів в'язка.

Юрій БОЛЬШАК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Інопланетяни, які прибули на землю волею автора фейлетону «Загублені скарби землян» В. Немченка («Перець» № 21 за 1987 рік) і зависли над містом Ровеньки Ворошиловградської області, зафіксували за допомогою своїх приладів багатющі поклади заліза у найрізноманітніших формах, незвичних для представників неземних цивілізацій. Виявилося, що це — машини та механізми, залишені напризволяще у відпрацьованих вугільних лавах.

Записки інопланетянина, опубліковані в «Перці», стали предметом обговорення на нараді директорів виробничого об'єднання «Ровенькиантрацит», засіданнях партійних комітетів шахтоуправлінь. До партійної відповідальності притягнуті: головний механік шахтоуправління імені Фрунзе ***С. З. Цокуров****, заступник директора по виробництву В. І. Дударєв, начальники дільниць М. М. Недельча,* ***В. П. Бей****,* ***В. М. Дятел.***

На директора шахтоуправління імені Фрунзе В. І. Трюхала зроблено грошове нарахування в сумі 450 карбованців, за упущення в роботі його звільнено з посади. Звільнено з роботи також і головного інженера шахтоуправління імені Дзержинського В. А. Ярового.

Про це повідомив редакції секретар Ворошиловградського обкому Компартії України М. Бакуменко.

●

Організатор позакласної та позашкільної роботи Новобиківської середньої школи Бобровицького району М. Ф. Кривченко був глибоко переконаний, що учні краще засвоюватимуть програмний матеріал, якщо посіяне іншими вчителями добре, розумне і вічне щедро зрошуватиметься його запотиличниками. Свою переконаність Кривченко підкріплював дією.

Батьки школярів не погодилися з такою «педагогічною» практикою і поскаржилися Перцеві. А Перець попросив Чернігівський обласний відділ народної освіти належно оцінити подібні пошуки на освітянській ниві.

Завідуючий облвно М. М. Пятко повідомив, що поведінку М. Ф. Кривченка розглянули збори шкільного колективу. Рукоприкладника з посади звільнено.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Штраф за проституцію?! Будь ласка! Якою валютою бажаєте?

Щучин син

ФЕЙЛЕТОН
В ОДЕЖІ БАЙКИ

У річці Н. прижився В'юн,
Та й благоденствує, вертун...
Тамтешня риба не збагне:
Ім'я В'юниська не гучне,
Не Сом він і не Окунь,
Що так і нижуть оком.

Тож дивувались всі, чому
Усе дозволено йому:
Та ж він крутій, та ж він хитрун,
Оцей меткий пролаза В'юн!
Утратив совість, спритник,
Кепкує з нас, негідник!

Облюбувавши тиху заводь,
Невдовзі став у ній він завом
І там безбожно так дурив
Малих плотвичок, пічкурів,
Які сумлінно, до пуття
Шукали харч на прожиття.

А В'юн там жирував на диво,
Жив на всю губу, пустотливо.
Збирались часто в нього друзі,
Такі ж бо пройди, в тому ж дусі.

Їх вабила пахуча пристань:
Була макухою і тістом
Нафарширована садиба.
А звідки все те, як спитать,
Не стане В'юн відповідать.
Мовчить. Адже він — р и б а!

Частенько на своїм віку
В столичну запливав ріку:
Щоб провернути там дільце,
Возив дарунки А., Б., Ц...
Бувало в сіті потрапляв,
Та з милості підкупних гав
Вислизав одразу
Й вертав на власну базу...

Давно подейкують, що він
Хижачки Щуки рідний син
(Буває і така сполука,
Що батько — В'юн, а мати — Щука).
Отож-бо, треба вам сказати:
Хижак він! Викапана мати!

Валентин ЛАГОДА.

ОЦЕ ВИГОДА!

Досі не осипалися новорічні ялинки в квартирах мешканців будинку № 5 по вулиці Пушкіна селища міського типу Веселе. На прохання запорізького кореспондента ТАП жителька будинку М. В. Панасюк поділилася секретом зберігання зимових красунь.

— З 1981 року, відколи ми одержали квартири, у нас не працює опалення, — розповіла вона.— Завдяки цьому взимку у наших помешканнях добре зберігаються не лише ялинки, а й продукти, причому харчам зовсім не потрібні холодильники.

Про "свою" землю і деякі привілеї...

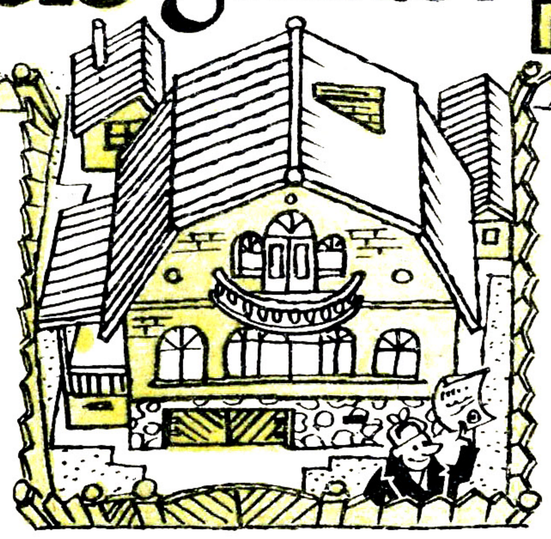

Отаке ось непокоїть мене питання: з чого розпочати?

Чи розповісти про те, що й галактики мають тенденцію до розширення, чи з ходу зачепити людей із куркульськими тенденціями?

Галактикам, мабуть, таки дамо спокій. Нехай собі розширяються, тим паче, що у Всесвіті місця доволі, він нескінченний.

А от у міста Ірпеня, де розгортаються події цього фейлетону, площа скромна не лише в межах Всесвіту, а навіть у межах Київської області. Тепер трохи ділової інформації — перед тим, як сказати, що в декого з жителів Ірпеня скромність по відношенню до площі міста обернено пропорційна, а куркульська зажерливість — прямо пропорційна.

Словом, у м. Ірпені по вулиці Північній № 16 живе громадянка Молодико Ольга Павлівна, один син якої вже третій рік виконує в Афганістані свій інтернаціональний обов'язок, інший же — курсант річкового училища.

А от із сусіднім будинком № 14 вийшов юридичний казус, бо належить він громадянці Гречаник Наталі Миколаївні, а фейлетонна «чарка» в основному питиметься до її батька Тюпи Миколи Петровича. «Чарка», попереджу, умовна, до того ще й безалкогольна.

Тюпа М. П. не «уродзоний», як кажуть поляки, ірпінець. Довгий час жив і працював на Дніпропетровщині, а в Ірпені, за його словами, «купив землю, аби збудувати для доньки (Гречаник Н. М.) дім».

Нагадаю Миколі Петровичу, що в нашій країні, згідно з радянськими законами, сімдесят останніх років земля у вільний продаж не надходила. Нікому у нас не дано «купити землю», бо вона власність держави.

Щоправда, і сам Тюпа М. П. не заперечує, що на землі, яку він «купив», стояла розвалюха, замість якої звели фактично триповерхове (бо в цокольному поверсі — гараж) «палаццо», власником якого юридично стала Н. М. Гречаник. Чому юридично?

Бо фактично на цій садибі володарює її татусь М. П. Тюпа. Володарює і розбудовується, і розширяється, і має територіальні претензії до державної землі: пригарбував до «своєї» вже й частину берега річки Бучанки. Де Тюпа брав і як використовував бульдозери, знищуючи прибережну рослинність,— тема для окремого фейлетону.

І, здається, його таки доведеться писати, бо М. П. Тюпа не з тих, хто без бою відступить зі «своєї» землі, до того ж і у міськраді є кому за нього постояти. Але про бойовий резерв Тюпи — трохи згодом.

Перш ніж перейти до забудови громадянки Ольги Павлівни Молодико, ще раз зауважимо, що Тюпа користується і частиною землі, яку, згідно з усіма законами (і, відповідно, постановами Ірпінської міськради), можна використовувати на повну котушку — хоча, звісно, лише тимчасово, так що йому (юридично — Н. М. Гречаник) аж ніяк не тісно.

А Ольга Павлівна зробила (додамо: на цілком законній підставі) до своєї житлоплощі прибудову, бо мине час і демобілізується її старший син, котрий виконує свій інтернаціональний обов'язок у Афганістані і вже дослужився до звання прапорщика, та й молодшому синові згодом доведеться прихилити голову у материнському домі.

Та виходить так, що до власної оселі Ольга Павлівна фактично не може ні підійти, ні тим паче під'їхати. Раніше це заважав зробити дім-розвалюха, власність Тюпи (юридично — Гречаник), який давно слід було знести. І виконком міськради понад сім років тому приймав рішення, згідно з яким Гречаник Н. М. після завершення будівництва нового будинку повинна знести старий. А потім пішло все так: Молодико О. П. пише скарги, домагається, щоб сусіди трохи поступились землею,— яка в них знаходиться у тимчасовому користуванні,— для обладнання під'їзду до її будинку, а міська Рада приймає рішення № 126 від 7 вересня 1985 року, і Гречаник дозволяють використовувати частину старої будівлі під сарай, хоч сарай на два відсіки у них є.

А згодом Молодико О. П. дочекалась іще однієї відповіді — уже тоді, коли навпроти її вікон виріс великий сарай. Міськрада порадувала її так: забудовник (тобто Гречаник Н. М.) здійснює будівництво літньої кухні-лазні розміром 4×6,5 м, висотою 2,4—2,5 м. Дозвіл міськради і проект на будівництво Гречаник Н. М. має. Таку відповідь у червні минулого року підписав заступник голови міськради Скаржинський В. Д., колишній працівник міськкому партії, який неодноразово займався скаргами О. П. Молодико.

Тепер остаточно: хто є хто?

Молодико Ольга Павлівна — робітниця ірпінського комбінату «Перемога». Між іншим, працює в цеху шкідливого виробництва, має право на достроковий вихід на пенсію та чимало інших пільг.

Тюпа Микола Петрович — її товариш по роботі (так і просяться лапки до слова «товариш»), старший майстер іншого цеху. Комуніст (щоправда, сюди більше підійшли б слова «власник партквитка», бо про що б не йшлося, Тюпа насамперед — власник), член партбюро комбінату. Відповідає (!) за ідеологічну роботу. Отак...

Гречаник Наталя Миколаївна, його донька, теж член КПРС, на партійній роботі — звільнений секретар парторганізації Бучанського склозаводу.

Коли по щирості, то мені б не хотілося занадто розмахувати сатиричним бичем над головою Н. М. Гречаник, бо складається враження, що вона й сама соромиться куркульської зажерливості татуся. І все ж їй не завадило б нагадати батькові (якщо він про це забув):

— Тату, ти комуніст, а свідомості у тебе не більше, ніж у Калитки з комедії Карпенка-Карого «Сто тисяч»!

Тепер залишається назвати прізвище того, хто незрозуміло чому, але міцно, принципово (ех, коли б тій принциповості та інше застосування!) і самовіддано захищає інтереси батька і доньки, авторитетно-службовим плечем підпираючи будівлі Тюпи-Гречаник. Це — Нетека Валентин Олексійович, голова Ірпінської міськради...

Шановні товариші керівники Ірпінського міськкому партії та міськради! Дозвольте нагадати вам рядки однієї чудової пісні:

«Есть у коммунистов привилегия такая,
Первыми в атаку подниматься!»

Так от: старший син Ольги Павлівни Молодико уже третій рік дуже широко користується цим «привілеєм», захищаючи землю афганських дехкан, захищаючи свободу братнього народу.

Чому ж «привілеї» комуністів М. П. Тюпи, Н. М. Гречаник, В. О. Нетеки вичерпуються захистом сарая?

Г. ЛОЗУН.

Київська область.

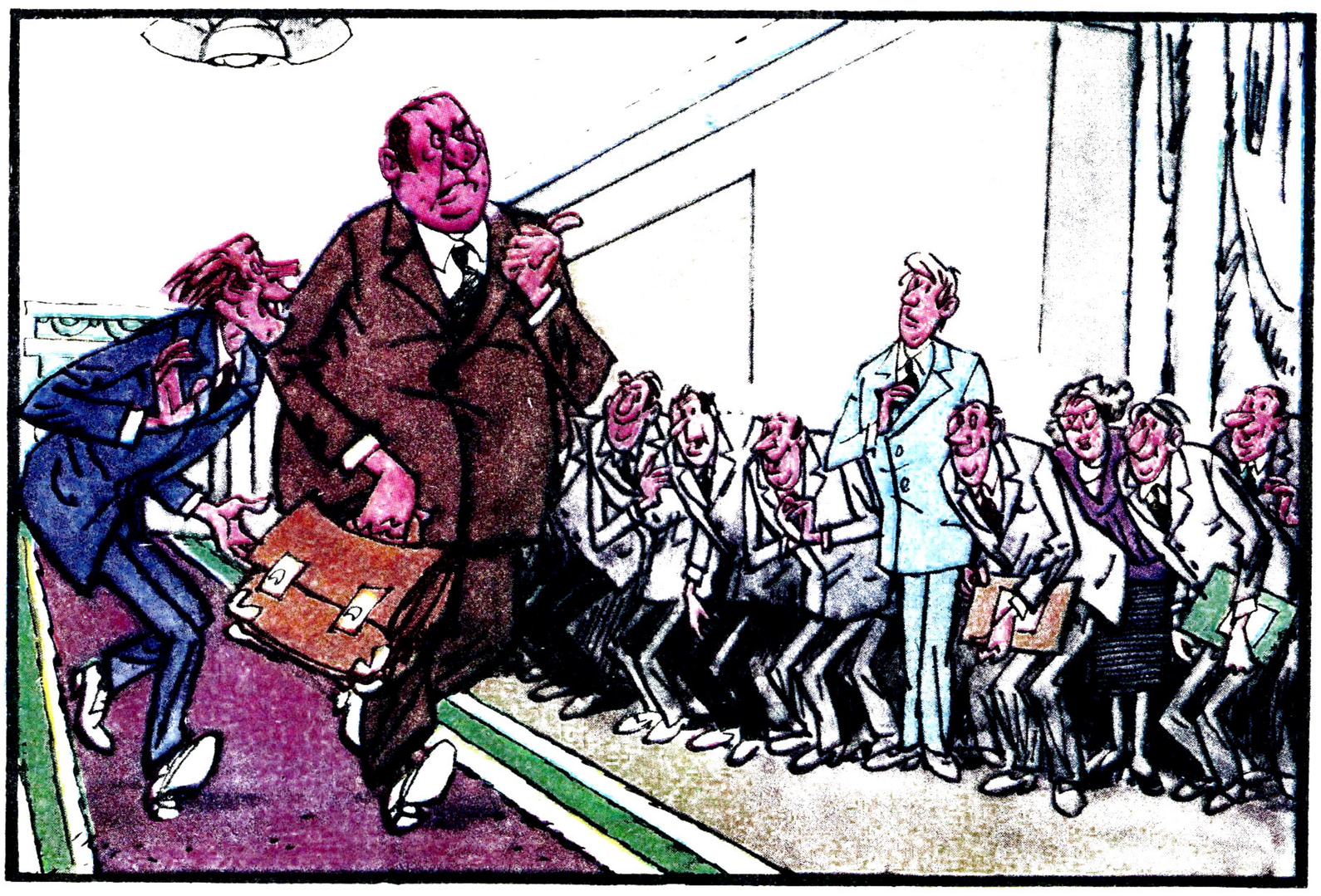

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хто це там протиставляє себе колективу?!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Їй-богу, виручені за м'ясо цього лося гроші я збирався переказати на рахунок номер сімсот три — на допомогу зоопаркам...

ТЕРМІНОВИЙ РЕМОНТ

В майстерні, де взуття латають,
Прижився такий експеримент:
Вас ні про що тут не питають,
Дають квитанцію в момент.

І неодмінно — «терміново» —
У ній зазначено в кінці...
А відбивається це слово
Лише на вашім гаманці.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

ЕСТАФЕТА

На відпочинок тихо й любо
спровадили старого Дуба...
Приймає естафету молодь —
з його ж таки гілляки Жолудь!

Микола ЦІВІРКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Іноді ім'я може зробити саме лиш прізвище.*
- *Трапляються середовища, де риба може почати псуватися і з хвоста.*
- *Робив помилки, мотивуючи тільки тим, що так диктує життя.*
- *Іноді єдиний засіб не розміняти талант — це закопати його.*
- *Набивати собі ціну часом змушує почуття неповноцінності.*

м. Київ. **Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.**

Вітаємо ювіляра!

Заслуженого діяча мистецтв УРСР старійшину художників-сатириків Володимира ГЛИВЕНКА з його 85-літтям.

**Патріарху сатири нашої
дружно гримнемо всі: «Віват!»
Хай в руці олівець не важчає,
і стріляє, мов автомат!
По пронозах зарозумілих,
що сховались в броню і бронь
циркулярів напівзотлілих,
по зажерливих, тупорилих,
чорнодухих — вогонь, вогонь!**

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Дрібні усмішки

ІНТЕРВ'Ю

— Петю, куди це ти так поспішаєш? — питає сусід.
— До райцентру.
— Чого?
— Давати інтерв'ю.
— Кому?
— Прокуророві,— відповідає Петя. І почухавши потилицю, додає: — Самогонку гнав...

Повідомив А. ЛУЦЕНКО.

с. Жовтневе
Кримської області.

СТАРАННИЙ УЧЕНЬ

— Ну що, віддав свого сина до музичної школи? — цікавиться Петро у Івана.
— Віддав.
— І як він? Старається?
— Старається,— гордо відповів той. — Оце йду вже третю скрипку купувати.

Повідомив М. ПАНТЯ.

с. Тисівці
Сторожинецького району
Чернівецької області.

УСТАМИ ДИТИНИ...

Учитель: — Діти, наведіть найпоширеніший вираз, який ви чуєте.

Перший учень: — А щоб ти смоли напився!
Другий учень: — Де дів гроші?!
Третій учень: — Щоб ти згорів разом з нею!

Повідомив Г. МОСКАЛЬ.

м. Кременець
Тернопільської області.

НЕЩАСТЯ

— Чого це ти така зажурена? Може, хлопець покинув?
— Та не він мене, а я його покинула.
— Чому?
— Роздивилась, а в нього і джинси не імпортні, і «адідасів» немає.

Повідомив В. ЛУЦЕНКО.

с. Сновське
Щорського району
Чернігівської області.

НАЙКРАЩИЙ ВІДПОЧИНОК

— Для мене Адлер — це найкраще місце відпочинку,— каже чоловік.
— Так ти ж там не був ніколи...
— Еге ж, зате кожного року там буває моя дружина...

Повідомив Ф. ПРИЩЕПЧУК.

м. Овруч
Житомирської області.

ВСЕ ОДНО...

Сім'я збирається до кінотеатру.
Мати довго чепуриться перед дзеркалом.
Нарешті маленький синок не витримав:
— Мамо,— говорить він,— не фарбуйся. Там все одно світло вимикають!

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

„Тим рак страшний, що очі ззаду"

Листи читачів про НЕперебудову

Революційна перебудова набирає в суспільстві сили і розмаху. Набирає сили і громадянська активність людей, які дедалі енергійніше включаються в боротьбу за нове, проти старого, гальмівного, консервативного, облудного. Однак і оте старе, гальмівне та облудне, слід відверто сказати, поки що не таке вже й слабке. Ні, воно ще має сили, часом і немалі, й знавісніло чинить опір перебудові. Звісно, представникам гальмівних сил ой як не хочеться здавати позицій, а конкретніше — позбавлятися насиджених місць, спокою, бездіяльності, втрачати накопичене протягом десятиріч бюрократичного існування. Їм ще ой як кортить потиснути на «маси», щоб люди не «висовувалися», затулити «крикунам» рота, не дати себе викрити. От і вдаються до тих же давніх і звичних методів, інколи навіть таких, що аж моторошно стає.

...Малеча нерідко лякається, коли бачить рака, який, здається, повзе уперед, а очі у нього позаду. Либонь, з того й пішло прислів'я: «Тим рак страшний, що очі ззаду». От і типовий нинішній противник перебудови схожий на того рака. Тільки ми знаємо, що рухається він усе ж таки не вперед. А очі у нього й справді повернені назад — у те застійне минуле, з яким партія і весь народ сповнені рішучості покінчити назавжди.

ПРОТОКОЛ З КЕРІВНОЮ ЛАЙКОЮ

ПЕРЕДМОВА ПЕРЦЯ ДО ЛИСТА ПОЛІНИ МИКОЛАЇВНИ ФУРМАНЧУК

Коли я прочитав лист жительки села Сущанки Попільнянського району Житомирської області, секретаря виконкому сільської Ради народних депутатів П. М. Фурманчук, яка 20 жовтня 1987 року була головою відкритих партійних зборів місцевого колгоспу «Світанок», і витяг із протоколу, який вона приклала до своєї заяви,— то навіть мені, загартованому в боях проти всіляких неподобств, стало не по собі. Невже, подумалося, у час перебудови, у час революційних змін у житті суспільства керівник, тим паче — член партії може дозволити собі відверто хуліганську поведінку на партійних зборах, не кажучи вже про свавілля та самочинство у повсякденній роботі?!

Виявляється, може. Перший секретар райкому партії А. П. Іванчук під час нашої з ним телефонної розмови підтвердив це. А підтвердивши, сказав:

— Василь Якович Гулак — іще молодий голова колгоспу. Має певні здобутки. Он господарським способом школу будує... (Щоправда, про здобутки голови в організації роботи самого колгоспу перший секретар не сказав нічого). Ну, а питання його поводження з людьми у мене на контролі. Словом, вивчаємо... Хоча як він сам зрозуміє і оцінить свої вчинки, я ще не знаю...

М'якенько сказано. Обачно. З оглядкою на старий підхід до оцінки ділових і моральних якостей керівника. Але чи так треба оцінювати тепер, з погляду саме на теперішні — принципові і чесні — вимоги? Особливо коли йдеться аж ніяк не про ординарні випадки.

А ось і сам лист.

* * *

Пишу я тобі, Перче, тому, що вже зверталася у вищестоящі районні органи, де мені сказали: «Поліно Миколаївно, нікуди не пиши, ми самі розберемось». І от уже «розбираються» хтозна-скільки — від 20-го жовтня.

Того дня у нашій парторганізації проходили відкриті партійні збори, головою яких комуністи обрали мене. На цих зборах секретарем партбюро Б. В. Мосійчуком було запланировано розглянути поведінку комуніста Гулака Василя Яковича, голови колгоспу «Світанок», за його неправильні дії як керівника господарства, який зловживає службовим становищем, некоректно ставиться до спеціалістів і колгоспників, а також за порушення Статуту колгоспу: самочинно, без відома загальних зборів вивів із складу правління двох його членів.

Секретар партбюро запропонував оголосити голові догану. Як голова зборів я звернулася до Гулака, щоб він і сам розповів про свої дії. Проте він накинувся на мене з образливою лайкою (у витязі з протоколу зборів це все, Перче, відбито). Після цього я втратила свідомість, у мене стався великий нервовий струс, із яким мене направили в лікарню на стаціонарне лікування...

Наступного дня мій син — до речі, теж член КПРС — поїхав до першого секретаря райкому партії А. П. Іванчука, який, як згодом і мені, пообіцяв «розібратись». Може, в райкомі й говорили з Гулаком, але й дотепер він продовжує поводитись так само, як і раніше. Та ні — ще гірше: перестав, приміром, розмовляти з секретарем партбюро.

Я ніяк не збагну, як така людина може бути комуністом, працювати з людьми, коли вона носить у душі злобу до цих людей. І не можу зрозуміти, чому райком партії мириться з поведінкою таких керівників.

Я працювала головою виконкому Сущанської сільради з березня 1969-го до червня 1985 року. За цей період у колгоспі було троє керівників, і з усіма і парторг, і я разом дружно робили одну справу.

А тепер? Один вирішує за всіх, і котиться колгосп з великою швидкістю донизу. Голова не терпить спеціалістів з освітою, бо вони, бачте, можуть йому щось заперечити. А на якусь чудодійну силу, що підняла б господарство, думаю, сподіватися нічого...

Звісно, я могла б виїхати з села. Але чому? Заради одного свавільного керівника?

Поліна ФУРМАНЧУК,
член КПРС з 1970 року.

с. Сущанка
Попільнянського району
Житомирської області.

ТРИ «БУДи» ТА ІВАН КИРИЛОВИЧ

«БУД» — це, як неважко здогадатися, останній склад скороченої назви будівельної організації. У нашому випадку таких «БУДів», а ще конкретніше, трестів — три: «Київшляхбуд-1», яким керує С. В. Славинський; «Київводбуд», очолюваний Є. А. Горбатюком, і «Київпідземшляхбуд-2», підпорядкований В. М. Кочерзі.

Усі ці «БУДи» звів до однієї компанії Володимир Петрович Климовський — енергійний та підприємливий начальник санаторію «Хутір Вільний». Енергійність і підприємливість породжені не тільки позитивними властивостями його характеру, а ще й дуже щирою турботою про те, щоб «Хутір Вільний» став справжнім осередком здоров'я та відпочинку.

Саме з цією метою В. П. Климовський і заповзявся реконструювати санаторій. А заповзявшись, склав угоди з названими вище «БУДами» в особі їх керуючих. «Київшляхбуд-1», зокрема, узявся прокласти навколосанаторні дороги, встановити різні огорожі, обладнати зливові стоки й таке інше. «Київводбуд» зобов'язався капітально відремонтувати греблю одного з тутешніх мальовничих ставків. Ну, а «Київпідземшляхбуд-2» узяв на себе реконструкцію теплових мереж.

Ось так три «БУДи» включились у перебудову. Санаторію. І дуже швидко й наочно довели, що їм усім спершу варто було б включитися в іншу перебудову — власної діяльності. Позаяк усі вони дружно провалили виконання договірних зобов'язань, чим поставили тих, хто лікується в санаторії, у дуже незручні умови, а В. П. Климовського — у дуже незручне становище.

Лікуються ж у «Хуторі Вільному» ветерани і працівники міліції, а сам санаторій належить Міністерству внутрішніх справ УРСР. Здавалось би, кому-кому, а якраз керівникам міністерства і слід було б натиснути — звісно, законними методами — на нехлюїв-підрядників і примусити їх зробити все, що належить. Аж ні — не натисли, не примусили й не допомогли власному ж закладові здоров'я.

А заковика в тому, що працює у Міністерстві внутрішніх справ республіки Іван Кирилович Маслов. І йому особисто чимось дуже не до вподоби енергійність і підприємливість начальника санаторію. І внаслідок цієї недовподобливості він не лише не сприяє В. П. Климовському у його реконструктивній роботі, а навпаки — зводить перед ним усілякі перешкоди. Робити ж це Іванові Кириловичу зовсім не складно, оскільки працює він рядовим службовцем, а начальником міністерського управління будівництва.

Підсумок же: капості чиняться не так самому В. П. Климовському, як важливій справі поліпшення охорони здоров'я працівників і ветеранів МВС. І це ми відчули на собі під час перебування на лікуванні у санаторії «Хутір Вільний».

Ветерани і працівники органів внутрішніх справ.

УБІК І ЗПОТІМ'ЯНКУ

I. РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ».

Бахмацький райком Компартії України Чернігівської області повідомляє, що лист Горбань К. І., надісланий в журнал «Перець», обговорено на зборах трудового колективу пекарні. В ході розмови виявилось, що в колективі дійсно склався нездоровий мікроклімат..., що негативно позначається на технологічному процесі випічки хліба, інколи призводить і до браку в роботі... Відносно стану трудової і виробничої дисципліни дійсно підтвердився факт перебування робітниць Лось та Новобранець у нетверезому стані на робочих місцях. Їм оголошено догани, вони позбавлені премії за місяць, а також тринадцятої зарплати. У листі йдеться про те, що матеріально відповідальними на пекарні працюють люди, які притягувалися до кримінальної відповідальності...

Щодо стилю роботи директора пекарні Ковалевського М. П., з його боку дійсно мала місце нетактовність у ставленні до підлеглих, зокрема — до К. І. Горбань...

Однією з причин конфліктів, що виникають у колективі, вважаємо застарілу матеріально-технічну базу, невідповідність приміщення пекарні сучасним вимогам. Райком партії зобов'язав голову райспоживспілки т. Тищенка М. А., директора хлібокомбінату т. Хроленка І. І. вжити невідкладних заходів по поліпшенню умов праці в Батуринській пекарні, налагодженню дієвого контролю за якістю хліба...

Р. НИКОНОВА,
секретар
райкому Компартії України.

II. ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

На тих зборах були присутні голова селищної Ради Згурський О. П., директор Бахмацького хлібокомбінату Хроленко І. І., інструктор райкому партії Л. Г. Стрілець. І з них усіх лише наш голова селищної Ради розібрався в усьому чесно.

Ковалевський на мене кричав, як князь. Правдиві мої слова перевертав у брехню та грязь. Тепер лишилось почекати, поки з роботи мене будуть гнати. Ось так Ковалевський постійно кричить; напевно, його партійна совість спить. Після зборів мені Хроленко: «Перебудовуйся, міняй характер скоренько!»

Ось я і перебудовуюсь — ще раз звертаюся до Перця, до його чесного серця.

ГОРБАНЬ Клавдія Іванівна,
робітниця.

III. ТЕЛЕФОННИЙ КОМЕНТАР ГОЛОВИ БАТУРИНСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ О. П. ЗГУРСЬКОГО:

Що ж, правильно усе виклала Клавдія Іванівна. Людина вона гостра, та ще й пише так само гостро. Не всім подобається. А ті збори зайшли в тупик, бо були спроби і повести їх убік від суті, і — з ініціативи директора пекарні Ковалевського — настояти на звільненні Горбань із роботи. Мені довелося втрутитися, поправити товаришів і вже укотре звернутися до директора хлібокомбінату Хроленка з настійним проханням замінити застаріле устаткування в Батуринській пекарні, щоб люди не нарікали на низьку якість хліба.

IV. КОМЕНТАР ПЕРЦЯ:

Чітку і принципову позицію, як бачимо, зайняв керівник місцевого органу Радянської влади Олександр Пилипович Згурський. На відміну від не зовсім принципової позиції райкому партії, який усе ж таки не дав рішучої оцінки діям директора пекарні Ковалевського, котрий переслідує робітницю за критику. І на відміну від зовсім безпринципної позиції директора хлібокомбінату Хроленка, який в усьому потурає Ковалевському.

Ясно, що і устаткування в пекарні міняти треба, і технологію вдосконалювати. (Бракований хліб, який надіслала мені Клавдія Іванівна, про це свідчить дуже переконливо). Однак ще більш ясно, що в першу чергу товаришам необхідно змінити ставлення до критики й, кінець кінцем, припинити намагання врізати людині адміністративним дрючком по тім'ячку — за будь-яке відверто сказане чи написане слово.

І ЩУКУ ВИКИНУЛИ... З РІЧКИ

Мова не про алегоричну глібовську розбишаку, яку телепні-судді вирішили... «у річці утопити». А тепер от, мовляв, у період перебудови, соціальну справедливість нарешті відновлено. Ні!

Мова — про реальних щук, а також коропів, карасів та іншу рибу, яка весело розгулювала собі,— хай не у річці, але в досить-таки просторому новов'язівському ставку, що належить колгоспу «Прогрес» Павлоградського району на Дніпропетровщині. Розгулювала аж до весни минулого року, коли за командою колгоспного керівництва на греблі відкрили шлюзи й спустили частину води. Щоб, мовляв, запобігти весняній повені... Найпрудкіші представники риб'ячого поголів'я рвонули через ті шлюзи зі ставка (бо навіть рибозатримуючих металевих сіток поставлено не було), і їх голіруч повиловлювало місцеве населення. А більш обережні позалягали на дно, але теж не врятувалися від наглої смерті: загинули від задухи. За найскромнішими підрахунками, наклало їх там своїм риб'ячим життям десь за 200 центнерів.

А через півроку, у жовтні, така ж сама доля спіткала й підводне населення 16-гектарного ставка, розташованого в селі Водяному. Під'їхав до нього колгоспний меліоратор А. В. Буркун, відкрив засувку водовипуску — і... розлилася вода по широкій балці, а з нею поплило й сто центнерів риби цінних порід. Обуреним людям меліоратор пояснив цю екзекуцію необхідністю ремонту водовипуску.

Гм... Ну, а що ж це за правління, спитаєте, у колгоспі «Прогрес», таке безголове? Адже, якщо продати, скажімо, ту рибу по одному карбованцю за кіло, то й то вже набігло б, дивись, 30 тисяч! Зайві гроші для господарства чи що?

У тім-то й петрушка, що ставки, бач,— колгоспні, але до риби колгосп не має аніякісінького відношення. Рибою опікується тут зовсім інша інституція: Павлоградське міжгосподарське підприємство по виробництву ставкової риби, очолюване А. П. Карнозою, яке у «Прогресі» ті ставки орендує. І от, поки адміністрація цього підприємства з правлінням колгоспу спільної мови шукає, бідолашна риба марно шукає собі порятунку від свавілля горе-господарів. А населення шахтарського міста Павлограда та прилеглого до нього району так само марно шукає рибу на прилавках продовольчих магазинів...

Валентин КИРСАНОВ.

Дніпропетровська область.

ФОРСУЙТЕ, ГРОМАДЯНИ!

Є на Житомирщині робітниче селище Кам'яний Брід. Більше ста років діє тут фаянсовий завод — головна достославність селища. Ну, а ще предметом нашої місцевої гордості є чудовий навколишній ліс і тиховодна річка Немелянка — права притока Случа. Багато літ користується завод дармовою водою Немелянки, хоч віддячує за це річці-трудівниці хіба що своїми брудними відходами. Але то вже інша тема, для іншого разу.

Нас же сьогодні, як і попередні двадцять п'ять років, хвилює проблема моста через Немелянку, який колись з'єднував дві частини селища. Хто підтримував той міст у належному стані від початку віку, важко сказати, бо єдиний свідок — дід Адольф Кучинський, розмінявши десятий десяток свого цікавого життя, назавжди пішов од нас, забравши з собою і повну історію кращих років існування мосту. Сам же міст перестав існувати десь понад чверть віку тому, виявившись аж ніяк не конкурентом у довгожительстві дідові Кучинському...

І от із тих пір проблема будівництва нового моста не сходить з порядку денного сесій та засідань виконкому селищної Ради народних депутатів, сходів громадян Кам'яного Броду, періодично підносячись також до рівнів районного та обласного. Наслідками багатолітніх говорилень були незліченні запевнення та обіцянки, рішення та ухвали. Навіть, було колись, завезли вже палі, бетонні балки та плити. І — роботи припинилися раніше, ніж по-справжньому розпочались...

А тим часом і люди, і транспорт із вантажами або ж ризикують форсувати Немелянку, час від часу потрапляючи в різні халепи, або ж вдаються до обхідних маневрів.

Вважаючи чвертьвікові безмостові страждання кам'янобрідців справою не лише не приватною, а й такою, що безпосередньо зачіпає і нашу — хай не глобальну,— та все ж таки економіку, назву і тих, хто може, однак чомусь уперто не береться за перебудову свого ставлення до громадських інтересів: голова селищної Ради В. М. Кузьминський, директор фаянсового заводу Л. М. Мирутенко, керівники Баранівського райвиконкому. Форсуйте, товариші! Ні, не нашу річку, а — свою роботу.

Валентин СЛОВАЧЕВСЬКИЙ.

Житомирська область.

„Тим рак страшний, що очі ззаду"

НЕВЖЕ Й ВОНИ БЕЗСИЛІ?

Свого часу ми, нинішні ветерани Вітчизняної війни та праці, мали силу в руках. І неабияку. Й воювали, і трудилися так, що, бувало, самі дивувалися: звідки ті сили беруться? Ну, а тепер, звісно, не те. І не так жаль втраченої з роками фізичної моці, як того, що не вистачає у нас моральних сил добитися елементарної допомоги у місцевих властей.

Коротко поясню. Маємо ми з сусідами присадибні городи. Колись орали їх самі, потім наймали «шабашників», а от тепер не знаємо, хто може нам у цьому посприяти. В усякому разі, тут, в Арцизі, ніхто з керівників не йде нам назустріч. Невже вони безсилі організувати для ветеранів таку нескладну справу, і навесні замість потрібної і корисної для всіх городини ми матимемо лише бур'ян?

Павло СТЕПАНЕНКО.

м. Арциз-2
Одеської області.

ТАК ЩО — СКУШТУЄМО?

Шановна редакціє!

Виявляється, Тараса Бульбу вороги на вогнищі не спалили. Нам надається можливість «перемолоти зубами» знаменитого гоголівського героя, а заразом — і частку нашої славної духовної спадщини. Цю антипедагогічну і антипатріотичну можливість широко дає усім бажаючим Одеське виробниче об'єднання кондитерської промисловості Держагропрому УРСР. На підтвердження надсилаю етикетку.

Олександр ДЯЧЕНКО.

м. Суми.

ПРОЦЕНТИ ПІД МОХОМ

Певно, ні для кого не секрет, що до кінця нинішнього століття кожна радянська сім'я має бути забезпечена окремим житлом. І я всіляко схвалюю таке мудре рішення. Але непокоїть мене ось що: хто втілюватиме цю грандіозну програму в життя?

Якщо, скажімо, у нас у Черкасах за виконання її візьметься ремонтно-будівельне управління, що належить побутовикам, то, вважайте, справі — гаплик, і житлова проблема не буде розв'язана у місті й до кінця третього тисячоліття. Оскільки роботу, а швидше — бездіяльність цього РБУ я знаю як ніхто інший. Три роки тому уклав я із рембудівцями договір на ремонт будинку та прибудову до нього, сплатив 15 тисяч карбованців. І став чекати, коли ж зволять будівельники приступити до виконання своїх зобов'язань. Та, з усього видно, в анналах РБУ поріс мій договір мохом. Бо й на сьогоднішній день не маю я ні нового будинку, ні своїх грошей... Хоча — стоп!..

А може, ремонтно-будівельне управління вже давно перекваліфікувалося на ощадкасу? І приймаючи гроші від замовників, воно гарантує зовсім інші послуги. Скажімо, зберігання грошей та нарахування річних процентів на вклади. Словом, як нема даху над головою, то хоч за гроші голова не болить. Оце — сервіс!

М. СИПЛИВИЙ,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

м. Черкаси.

МАГАЗИН ІЗ «НЮАНСОМ»

Кажуть, один чоловік велику бочку з місця не зрушить. Та чи така вже велика «бочка» — недобудований магазин на Червоноармійській площі у нашому Пирятині? Тим паче, що до його спорудження доклав руки не один чоловік, а колектив будівельників. І що ж? Два роки вже стоїть та неоковирна недобудова, заросла бур'яном. І два роки на свої листи з цього приводу отримую обіцянки-цяцянки... Невже для керівників воно таке неважливе — питання розширення торговельної мережі?

Володимир СОКОЛОВСЬКИЙ.
Полтавська область.

ВІД ПЕРЦЯ. Шановний Володимире Петровичу! Ви помиляєтесь. Не встиг я зателефонувати з цього приводу голові Пирятинського райвиконкому М. М. Мусієнку, як тут же одержав запевнення, що до квітня цього року магазин буде добудовано й відкрито і що виконком дане будівництво контролює. Що ж до зволікання із добудовою, то, як висловився Микола Михайлович, там просто були «деякі нюанси...» Отже, винні, як бачимо, не люди, а нюанси. А раз так, то все гаразд!

«ДИЛЕТАНТИ» — ПРОТИ

Прочитав наприкінці минулого року в газеті «Известия» статтю — «ПРИГОВОР вопреки общественному мнению вынес заповедной Хортице Запорожский горисполком». Це уже вдруге виступає центральна газета проти плану спорудження мосту через Хортицю, що фактично погубить острів.

Хортиця — святе місце, вважаю, не лише для українського народу, а й для всієї багатонаціональної нашої країни. Звідси виходило козацтво боронити народну честь і волю, тисячами могил героїчних пращурів усіяні степи України... До наших днів зберігся острів Хортиця — безцінний історико-культурний пам'ятник, до того ж — державний заповідник.

І от — диво дивнеє! — знаходяться керівники, як-то голова Запорізької міськради В. Васильєв, котрим нічого не варто направити на острів бульдозери і під виглядом боротьби за створення зручностей для трудящих — усупереч волі тих же трудящих — погубити Хортицю. Причому будь-яку думку, яка не збігається з їхньою керівною волею, уперто іменують дилетантською.

Мости споруджуються, з часом руйнуються, знову відновлюються; усі ми, навіть будучи дилетантами у мостобудуванні, це знаємо. Але твердо знаємо й інше: Хортиця не може бути предметом торгу, це — історія народу, і допустити наругу над пам'яттю предків було б рівнозначно злочину.

Хто з нас не пам'ятає, як голос громадськості змусив дилетантів від екології конкретно переглянути своє ставлення до збереження Байкалу та Ладоги! Пропоную Перцеві підняти громаду й на захист Хортиці.

Ф. САС.

м. Ужгород.

Мал. А. ЮНА

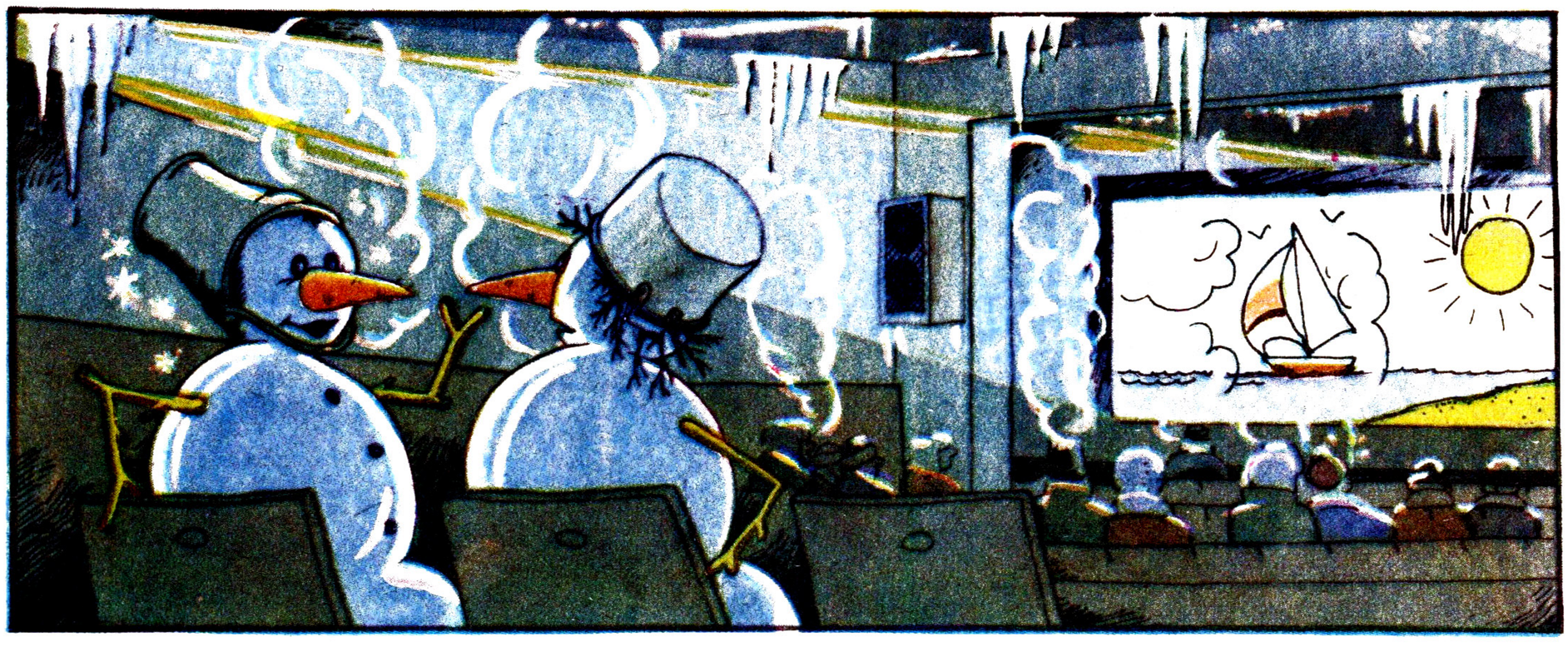

— І чим їм клуб не подобається? Як на нас, то тут дуже затишно...

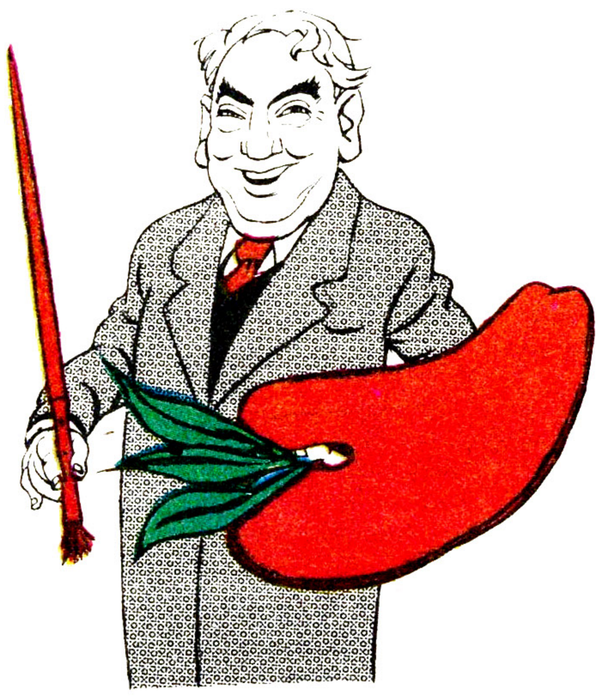

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА. (1958 р.).

САМУМ

Минуло сто років від дня народження відомого українського художника-карикатуриста, ветерана-перчанина Самуїла Абрамовича Уманського — САМУМА. Вперше я зустрівся з цим глибоко симпатичним майстром наприкінці вересня 1946 року в редакції журналу «Перець», куди вередлива доля закинула мене на нелегкий пост головного редактора. Самум чомусь насамперед привернув мою увагу до себе своєю зовнішністю, своєю гарною статурою. На ньому сидів, ніби вилитий, сірий, добре випрасуваний костюм, біленька сорочка, а яскрава краватка ще більше підкреслювала його артистичну елегантність.

Потім, розуміється, Самум — так він підписував свої карикатури,— повернувся до мене іншою якістю: своєю майстерністю, своєю працьовитістю. Не передам куті меду, якщо скажу, що це був митець божою милістю. Протягом багатьох років його дотепні, талановито зроблені карикатури та ілюстрації прикрашали сторінки «Перця», надовго запам'ятовувались і читачам журналу, і нам, перчанам. За це ми любили й глибоко шанували Самуїла Абрамовича Уманського — Самума, тому він назавжди лишився у нашій пам'яті і в наших серцях, так само, як і в пам'яті та серцях мільйонів шанувальників його таланту.

Федір МАКІВЧУК.

— Кажуть, що ви свою дисертацію списали...
— Це наклеп! Я ж малописьменний.

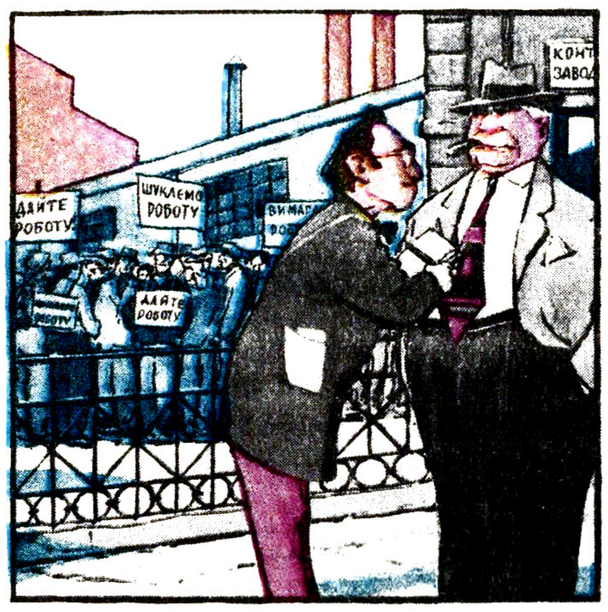

— Сер, що тепер переважно випускає ваш завод!
— Безробітних.

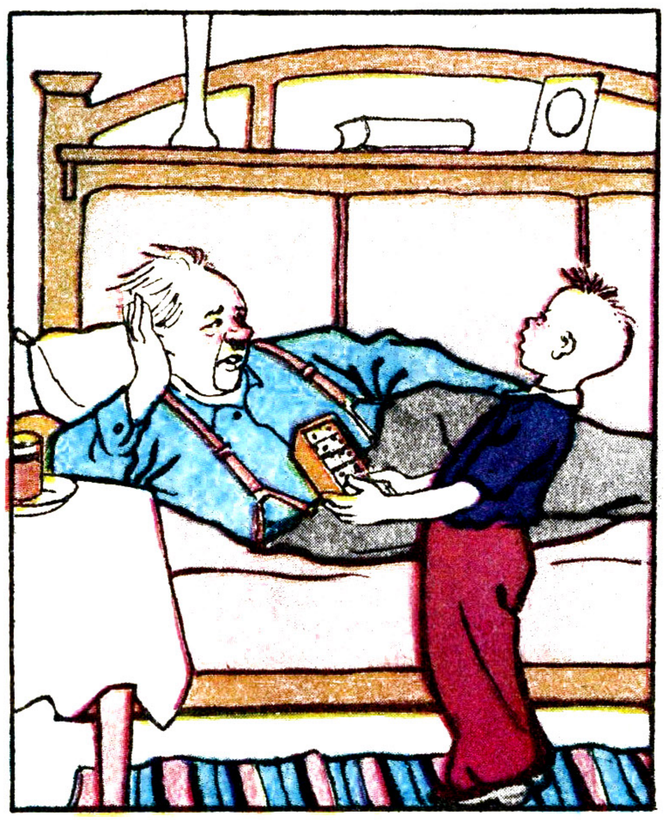

— Чого ти причепився з тим доміно, воно мені на роботі остогидло!..

— За вивіскою — комсомольська організація, а за продукцією — паперова фабрика.

«Сильний» керівник...
...Сам-один розвалив цілу свиноферму.

ВАЖКІ ЧАСИ АНТИРАДЯНЩИКІВ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ви мені за матеріал підсовуєте?! Я про це сам ще минулого тижня у їхній пресі читав!

І СМІХ, І ГРІХ

ВО СЛАВУ АЛЛАХА

З якихось пір у малайзійському штаті Перак серед слуг аллаха (хай славиться ім'я його) нема геть беззубих: як свого часу передало агентство Рейтер, власті того штату прийняли рішення видати дармові вставні щелепи усім священнослужителям, які мають у них потребу. Зроблено це у зв'язку зі скаргами правовірних мусульман на те, що вони не годні второпати текстів із корану, що їх шарамаркають беззубі слуги аллаха.

ЧУЛИ ДЗВІН...

Опріч різних ювілейних учт, приурочених до 200-річчя американської конституції, у США проводилися й усілякі опити населення, пов'язані з основним законом країни. І виявилося, що чимало американців мають про нього досить зелену уяву. А частенько — й зовсім невірну. Так, журнал «Прогресив» повідомляє, що із опитаних «Хьорст корпорейшн» 1004 американців майже половина сказали, що в конституції США записано положення «Від кожного — за здібностями, кожному — за потребою», тобто один із принципів комуністичного суспільства.

ШОСТИЙ — ЩАСЛИВИЙ...

В новому році заведено не лише самому собі, а й один одному усіляких гараздів бажати. Тож, шануючи гарний звичай, ми зичимо щастя усім добрим людям, в усіх куточках нашої Землі-матінки сущим. Американцям же, зокрема, бажаємо іще, щоб у житті щастило їм частіше. Бо, як свідчить сама американська статистика, тепер лише одному із шести може пощастити: за свій вік він не стане жертвою злочину. Решті ж п'яти його співвітчизників тамтешній спосіб життя уготував іншу долю: у них принаймні один раз буде зустріч із злочинцями — їх або пограбують, або поб'ють (можуть і покалічити), або згвалтують. Можуть і вбити.

Звичайно, це — якщо брати в середньому. Бо пограбувати, побити і т. д. (окрім, звичайно,— вбити) можуть і не раз, а кілька разів. Але від цього, як самі розумієте, загальна картина не міняється.

КМІТЛИВІ ПОЛІЦІЯНТИ

Попри всі заборони, попри всі загрози налетіти на штраф чи й на значно більшу неприємність, невгамовні представники численного племені автомобілістів не утримуються од того, щоб бодай вряди-годи не перевищити встановленої дорожніми приписами швидкості. Аби якось приборкати їх, охоронці порядку вдаються до досягнень сучасної техніки.

Поліція швейцарського кантону Тессін теж, звісна річ, не голіруч бореться із такими любителями швидкої їзди. І все-таки донедавна тессінці, явно перевищуючи швидкість, безкарно гасали своїми машинами по тамтешніх дорогах. І зовсім не боялися поліцейських радарів. Усе це дуже дивувало заїжджих автомобілістів.

Врешті, загадка прояснилася. Виявляється, під капотами багатьох машин місцевих жителів були сховані мініатюрні прилади, які попереджували водіїв про поліцейські «засади».

Отож у тому, що тессінці так вільно на рідних дорогах почувалися, нічого дивного не було. Диво в іншому: як повідомила віденська газета «Преса», ця, з 1979 року заборонена на території Швейцарії електроніка, встановлювалася на приватні машини в... поліцейському управлінні. Виявивши бізнесменську кмітливість, група спритних тессінських охоронців порядку скуповувала у своїх колег прилади, конфісковані в інших містах, і перепродувала в кантоні Тессін.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Запчастин не вибив, зате навзамін новий трактор дали — розкурочимо!..

ЗАМІТКИ НА МАНЖЕТАХ

Увійшов без стуку, зате вилетів з тріском.

Важко захищати честь мундира, якщо у нього сильно потерті лікті.

м. Мінськ.

Свобода совісті не виключає можливості торгувати нею.

Дмитро ПЕРЛИН.

ПЕРЕЦЬ

Сторінка для дітей

НЕ ЗАХОПИШ...

— Петрику,— питає мама,— що ти сьогодні одержав у школі?

— Трійку! — неохоче відповідає Петрик.

— Ти б коли-небудь хоч одну п'ятірку заробив.

— Я й сам не проти,— одказує Петрик.— Та хіба за тими відмінниками захопиш гарну оцінку?..

Василь СОПРОНЮК.

ХТО НЕ СПИТЬ?

Пізня ніч уже надворі,
Сходить місяць, мов таріль.
Задивились мрійно зорі
В тиху річечку Оріль.
Качка спить у верболозі,
У травиці коник спить,
Спить тополя при дорозі,
Чайник спить і не кипить.
В зоопарку спить пантера,
Цирк заснув і спить кіно,
Навіть щука-ненажера
У ставку вже спить давно.
Мишенят у нірці двійко —
Міцно й солодко так сплять...
Лише не спить наш Олексійко,
Хниче: — Я піду гулять!

Григорій ГАРЧЕНКО.

СПІВАК

У малого Лиска талант з'явився: пісеньки складати. Ото захоче їсти — біжить до мами і виспівує:

— А у мене живіт
Вже порожній сто літ!

— Ох ти ж мій розумничку! — сплесне лапами мама Лисиця. — Їж, мій співунчику!

А щоб тато Лис за двійку сина не сварив, виспівує Лиско отакої:

— Знає, знає цілий ліс:
Наймудріший звір — то Лис!

— Правильно, правильно співаєш, синку,— задоволено мружить очі тато Лис.

Зате звірятам Лискові пісеньки не подобаються. Бо він їх у кожній пісеньці дражнить. А кому таке приємно?

Але мама Лисиця сказала:

— Треба синочків талант розвивати. Хай складає пісеньки, хай співає. Згодом таким співаком стане — і Соловейка, і Щиглика переплюне. А зараз — наймемо дитині вчителя.

Вмила мама свого Лиска гарненько, причепурила — і повела до вчителя Ведмедя.

— Мій синочок — співучий талант!

— Ану ж бо, талант, заспівай!..

Лиско позирнув на вчителя хитро — і затяг:

— Ой ведмедю клишоногий,
Не ступай мені на ноги.
Я — маленький,
Ти — великий,
Важкі носиш черевики...

Мама Лисиця аж за голову вхопилася: це ж образитися вчитель може. А Ведмідь слухає, головою похитує. Вже й замовк Лиско, а вчитель усе мовчить, думає ніби.

— То що ви скажете, вчителю? — не втерпіла Лисиця-мама.

— Та що скажу? На ноги я йому наступав, це було. На хвоста якось наступив. Він тоді плутався у мене під ногами. Але коли це я йому на вуха наступив — ніяк не пригадаю.

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

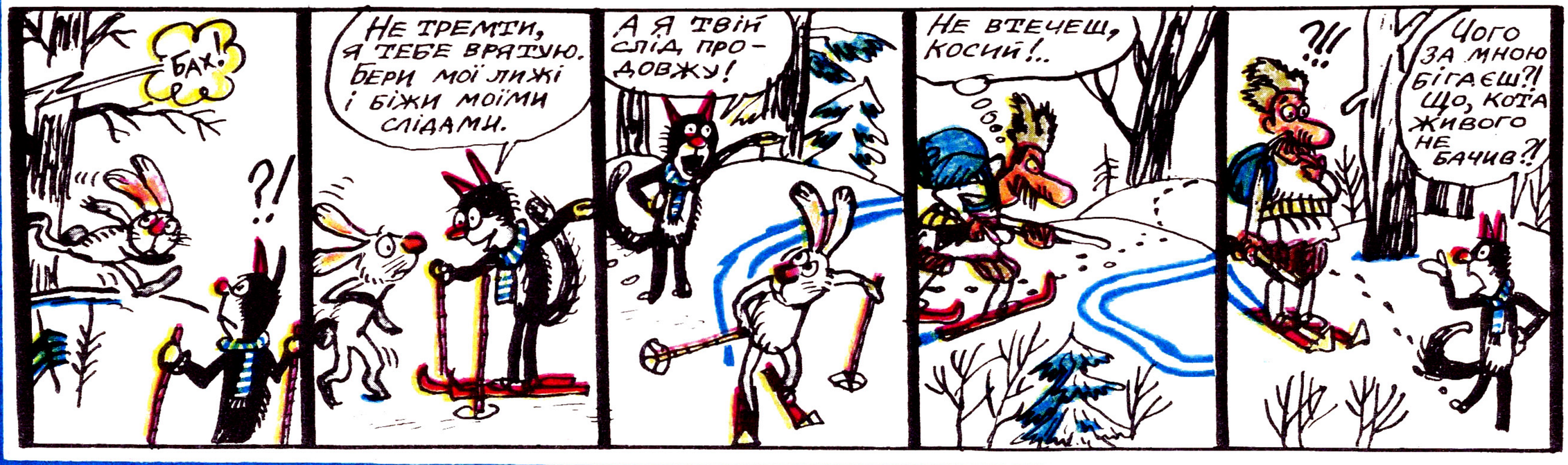

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Р. ДРУКМАН

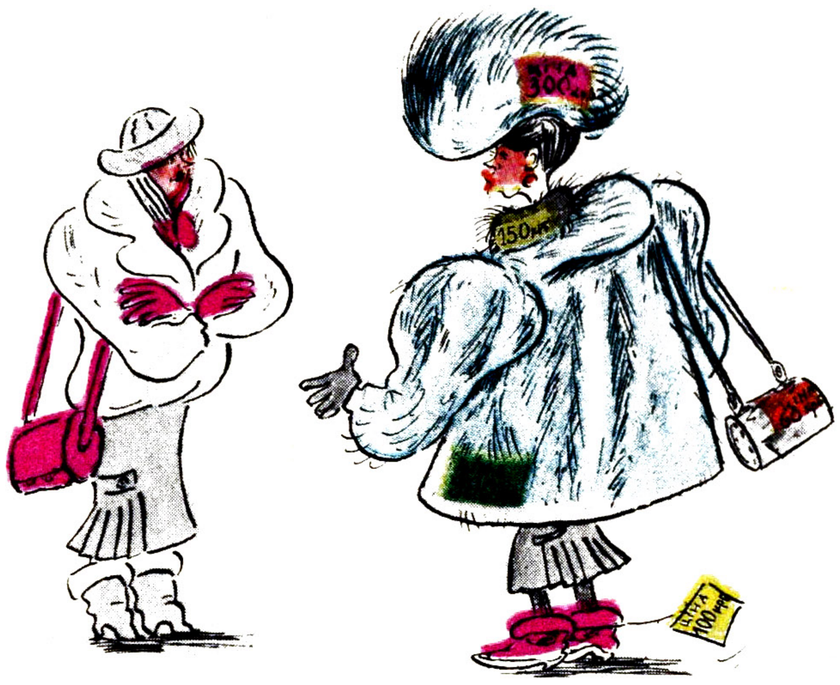

— Зараз людей тільки ціною й здивуєш!

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Васю, ти не бачив моїх французьких духів!

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

Мал. А. ГОЙДИ

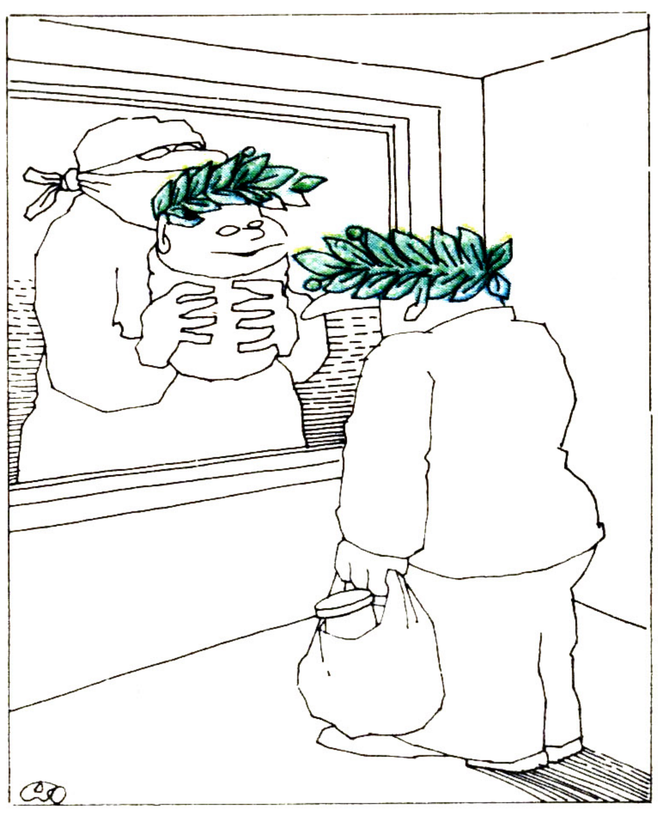

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У відомій казці італійського письменника Джанні Родарі пригоди улюбленця дітвори Цибуліно закінчилися щасливо. Разом із друзями він переміг своїх ворогів.

Набагато гірша доля спіткала рідню Цибуліно, що потрапила на склад радгоспу «Промінь» Бориспільського району Київської області, яким завідувала Г. Ф. Тутик. Тут на неї чекали незрівнянно складніші випробування, бо виявилось, що працівники складу зовсім не люблять ні героїв дитячої казки, ні їхніх реальних прототипів. Мало того, вони зробили все, щоб погноїти 11,5 тонни цибулі.

Але рідня Цибуліно не занепала духом. Через місцевих жителів їй вдалося звернутися по допомогу до Перця, на прохання якого у справу втрутився Бориспільський міський комітет народного контролю. Як повідомив редакції голова комітету С. П. Заєць, завідуючу складом Г. Ф. Тутик звільнено з роботи, вона позбавлена премії за рік. Агроному-овочівнику П. Г. Ковалю оголошено догану, його частково позбавлено премії. Завдані матеріальні збитки в сумі 4197 карбованців повністю відшкодовано за рахунок винуватців.

З НІМЕЦЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Що ви робите в кишені мого піджака?!

— Вибачте, я хотів припалити.

— Але для цього треба запитати дозволу!

— Справді, але я не дуже люблю розмовляти з незнайомими людьми...

* * *

— Не розумію, чого вам іще треба?! — дивується суддя при розгляді справи про розлучення. — Ваш чоловік як на свій вік іще досить бадьорий...

— Як на свій — так,— каже молода жінка. — Але не на мій.

* * *

Суддя запитує бродягу:

— Ви працюєте взагалі?

— Коли-не-коли...

— І що ви робите?

— То те, то се...

— Де?

— То там, то тут...

— Ну, тоді ми змушені вас затримати.

— І коли я зможу вийти?

— Рано чи пізно.

* * *

— Я б хотів розлучитися зі своєю дружиною. Вона поводиться, мов дитина!

— І в чому це виявляється?

— Коли я пускаю у ванні паперові кораблики, вона їх топить.

* * *

Егон і Еді проникли в банк і опинилися перед дверима кімнати, де стояли сейфи. На дверях висіла табличка: «Вхід заборонено!»

— Ех! — зітхнули вони. — Аби не було цієї клятої таблички, ми б прокрутили найбільшу справу нашого життя.

* * *

Сусід по камері запитує товариша, який іде на волю:

— У тебе є які-небудь плани на майбутнє?

— Аякже! У мене є плани трьох банківських філій і двох ювелірних крамниць.

* * *

Син уперше привів свою наречену додому, щоб показати її рідним. Як тільки вона пішла, перейшли до відвертого обговорення кандидатури. Мати вирішила, що дівчина дещо худа. Батько був такої думки, що наречена косоока. Дідові не сподобалися її ноги. Тітка стверджувала, що наречена надто гонориста...

— І все ж,— сказав син,— у неї є одна чудова риса!

— Яка ж? — хором вигукнули рідні.

— У неї немає родичів.

* * *

Шеф страхового бюро вичитує співробітникові:

— Чи ви при здоровому глузді?! Застрахувати людину, якій минуло 102 роки!

— Вибачайте, але ви помиляєтеся. Згідно з нашою статистикою, у цій віковій категорії смертельні випадки трапляються дуже рідко.

* * *

У довгожителя, якому минуло за сто років, кореспондент бере інтерв'ю:

— І які у вас тепер клопоти, турботи? Можливо, щось нервує?

— Що ви, нічого подібного! — відповів задоволено старий. — З того часу, як я провів свою доньку в дім для престарілих, живу дуже спокійно.

Переклав з німецької
П. СТОРОЖЕНКО.

Довідкове бюро ПЕРЦЯ

«ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!»
(«Перець» № 20 за 1987 рік)

У своєму відкритому листі, адресованому голові Харківського облагрокомітету В. С. Возному, Перець висловив припущення, що найчудовіша ініціатива приречена на провал, якщо вона триматиметься на рожевих мріях і голубих побажаннях, а не на тверезих розрахунках і наявних можливостях. Це припущення грунтувалося на реальних фактах. 27 травня 1986 року Віктор Сергійович Возний видав наказ № 213, яким повелів усім без винятку райагропромам у найстисліші строки налягти на розведення качок, детально визначивши, коли, хто і скільки тонн качатини мусить подати до столу трудящих. У свою чергу, райагропроми не менш рішучими і категоричними наказами зажадали качиного буму від керівників господарств. Закінчилося це тим, що в багатьох колгоспах Кегичівського і Краснокутського районів поселені у непристосовані приміщення каченята почали дружно вимирати.

Товариш Возний з припущенням Перця погодився і визнав, що економічний крах фермерепродукторів у цих районах зумовлений безконтрольністю з боку облагрокомітету і райагропромів, а також винятковою безвідповідальністю керівників і зооветспеціалістів деяких господарств. З винуватців масової загибелі каченят повністю стягнено суму збитків, всі вони покарані в адміністративному порядку. Спеціалісти облагрокомітету перевірили дотримання технології утримання качок у всіх господарствах області, виявлені недоліки усуваються.

«У ЖМЕНЮ ТА Й В КИШЕНЮ...»
(«Перець» № 17 за 1987 рік)

Взагалі-то судді вважаються людьми, далекими від гріха, оскільки стоять на варті закону. Леонід Іванович Шура, народний суддя Чутівського райнарсуду, становив собою прикрий виняток. З одного боку, він бовванів грозовою хмарою над головами хапуг та злодіїв, а з іншого — за певну винагороду допомагав багатьом злодюгам від лави підсудних урятуватися.

Висловлюючи задоволення з приводу того, що караючий меч чутівської Феміди зрештою впав на голову нечистого на руку її слуги, автор фейлетону В. Субота водночас запитував: кому має завдячувати Л. І. Шура своїм суддівським довголіттям?

На це запитання відповів прокурор Полтавської області В. В. Кривобок. Він повідомив, що вершити свої темні справи Шурі допомагала обстановка, яка панувала в Чутівському райнарсуді. Тут грубо порушувалися вимоги інструкцій по веденню діловодства у нарсудах, що дозволяло Л. І. Шурі знищувати незареєстровані справи, а штрафи, накладені за цими справами, привласнювати. В райнарсуді частенько гостювали ревізори з обласного відділу юстиції. Саме гостювали, бо інакше вони мусили б виявити зловживання так званого народного судді.

За результатами перевірки прокуратура області внесла представлення відділу юстиції Полтавського облвиконкому з вимогою усунути причини і умови, які сприяли злочину. Перець тепер сподівається довідатися від облвиконкому про наслідки цього усунення.

Страшне перо не в гусака...

«На складі виявлено чимало недоліків. Трапляються випадки викрадення та обдурювання сторожів».

(З акту ревізії).
Надіслав С. ПЕРЦОВСЬКИЙ.

«Працює він слюсарем хорошо. Одначе п'є часто. Але поскільки часто п'є, то й працює погано».

(З виступу на зборах).

«На місці пригоди знайдено різні предмети чоловічої необхідності: пояс, підтяжки, папіроси і пляшка горілки».

(З протоколу огляду місця аварії).
Надіслав В. МАТУЩАК.

«Виробнича характеристика.

Тов. П. Микола Васильович до роботи і своїх обов'язків відносився добросовісно.

За останній час його роботи в гаражі Драбівської дослідної станції як шофера, не помічалося ніяких ухилів від роботи.

Серед населення вів себе добросовісно. Як там получилося при провірці його документів і самого його і состоянія, як нетрезвого на роботі, мені думається що не може бути, щоб він був п'яний. Прошу Вас вернуть йому його права. Щетаємо що це буде для нього хорошим уроком для дальшої його роботи на автотранспорті».

(З характеристики).
Надіслав П. ДЕНЧЕНКО.

«Внесені зміни до складу комісії по боротьбі з пияцтвом при облвиконкомі».

(З газети).
Надіслав В. РОМАНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хто може пригадати, для чого ми це обладнання закупили?

Теми малюнків цього номера придумали: О. Коноваленко, Л. Телятников, А. Бордуніс, І. Новиков, В. Губін, А. Василенко, В. Тільман, О. Монастирський, В. Бондаренко, Ю. Іщенко, В. Єлістратов, Р. Друкман, В. Мохов.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 3 (1261)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 30.12.87. Підписано до друку 19.01.88. БФ 29227. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2137650 прим. Зам. 06666.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1988 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.** Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. КОХАНА

У світі тварин (ізобайки)

— Чудовий баранчик! А що у нього, цікаво, за справа до мене була!

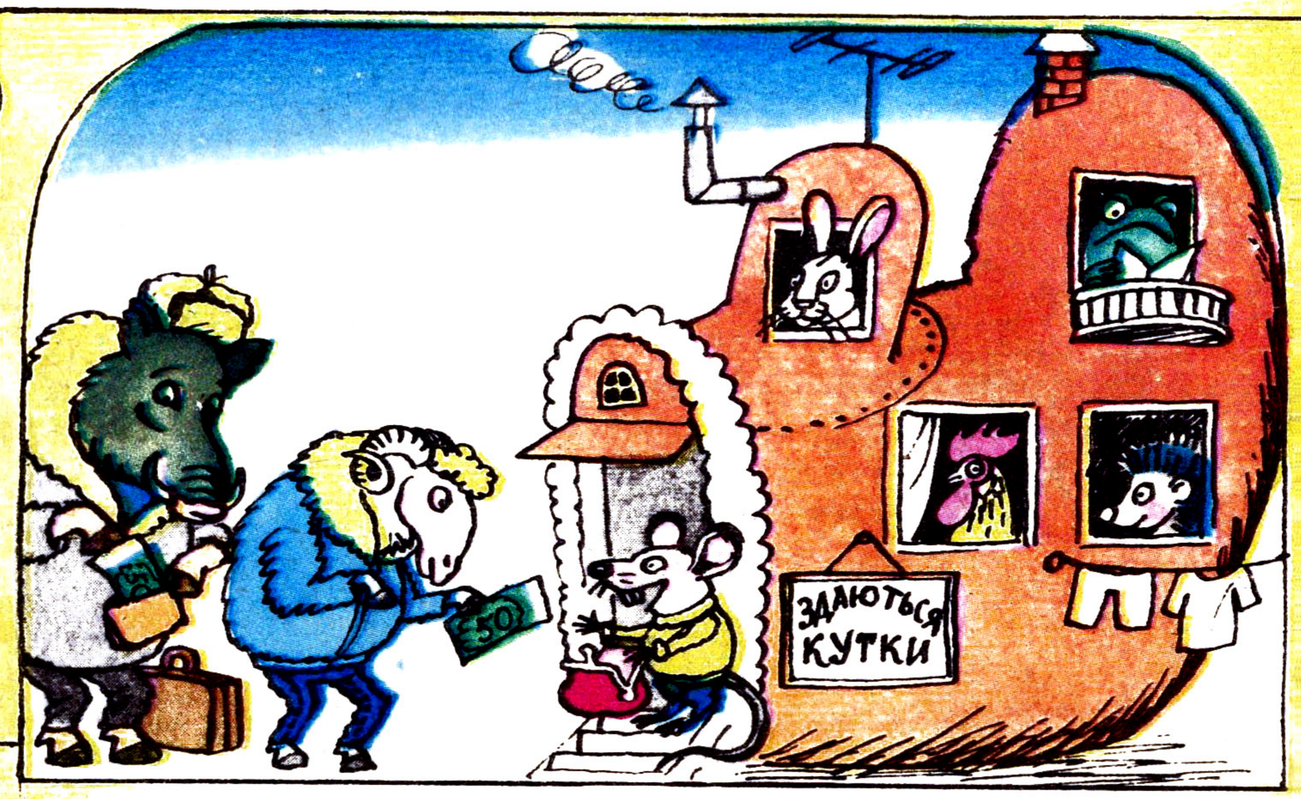

Мишка-дерушка.

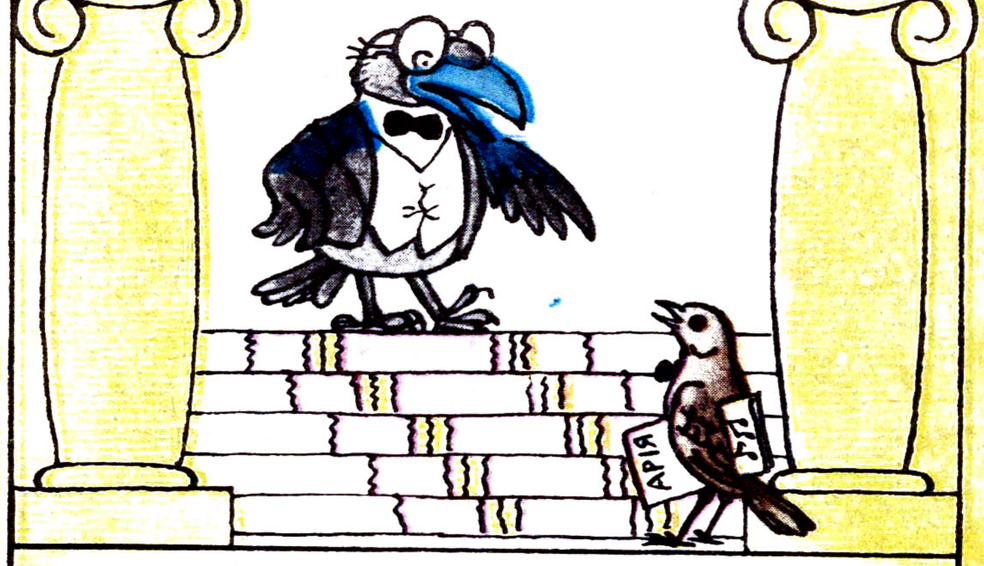

— Навчишся каркати — допустимо до конкурсу!

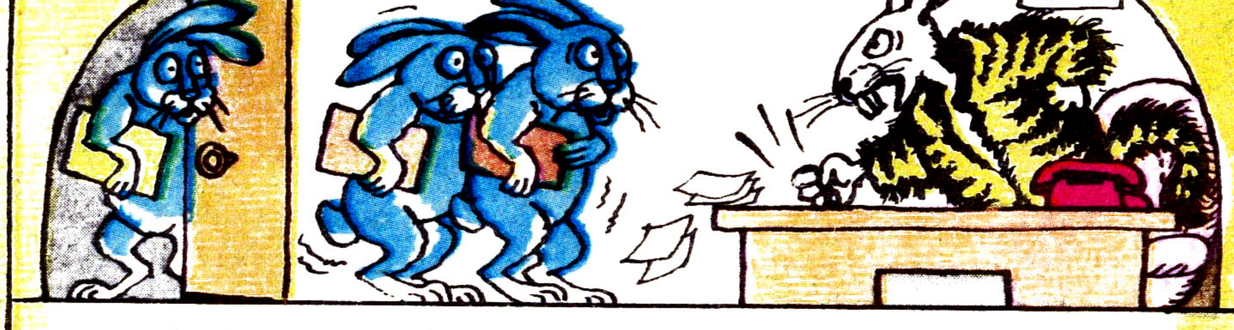

— Як тільки його підвищили, тут же під тигра став працювати!..

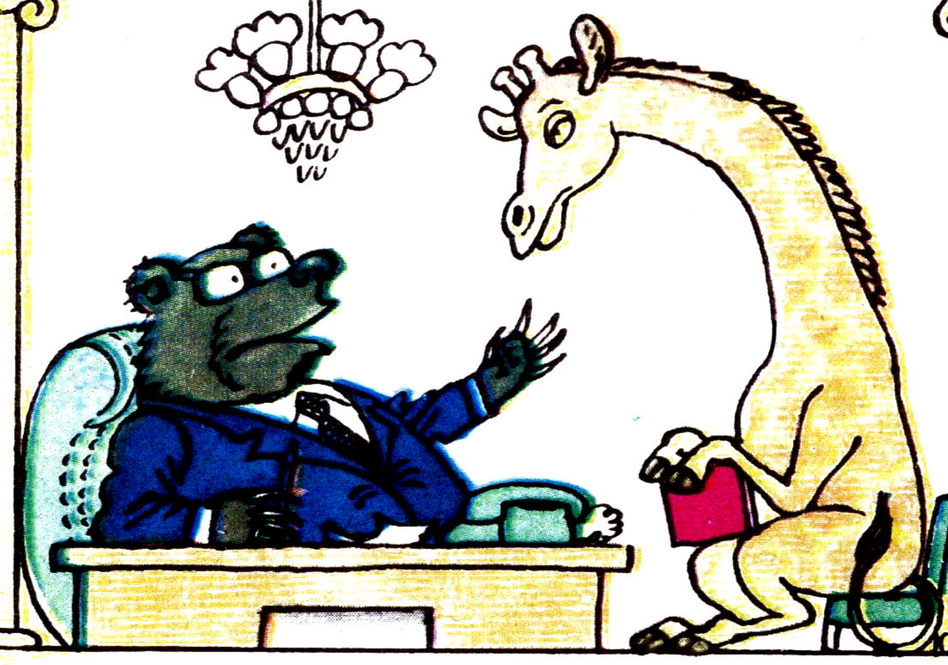

— Прийняти тебе на матеріально відповідальну посаду не можу: ти ж весь заплямований.

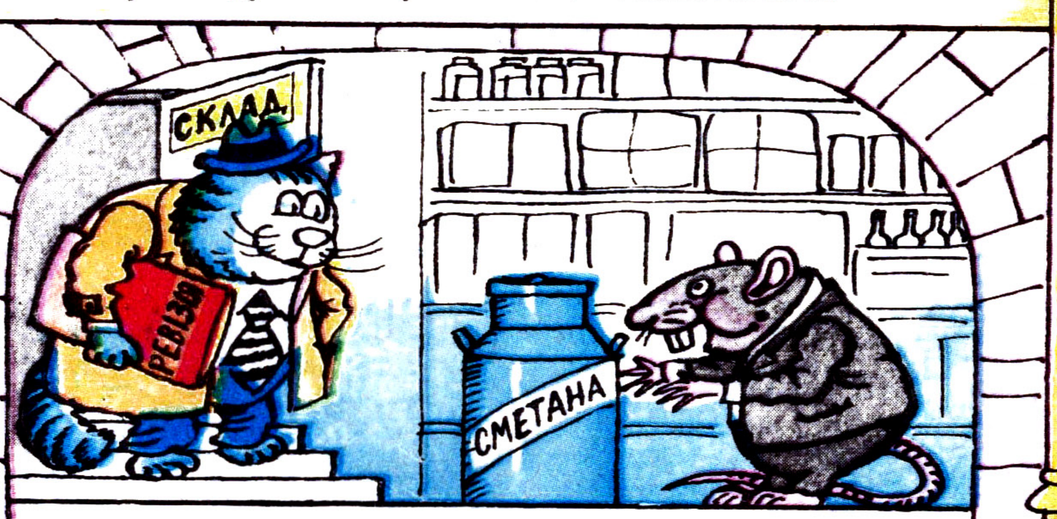

— На біса вам ті миші! Ось вам кращий матеріал для ревізії.

— Як гуляти — так зі мною. А як одружуватися, то з Козою!..

O.Ko